

รูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

The Module of Boutique Hospitality Management by Using Local Resources and Cultural Capital

พันธุ์ช โดโพธิ์ไทย (Puntuch Topothai)¹

ชนิสรา แก้วสวรรค์ (Chanisara Kaewsawan)²

บรรพต วิรุณราช (Banpot Wiroonratch)³

¹นิสิตหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการสาธารณะ

Ph.D., Candidate, Doctor of Philosophy Program in Public Enterprise Management

²ดร., ³รองศาสตราจารย์ ดร., ที่ปรึกษาหลักสูตรนิพนธ์ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Thesis Advisor, Dr., Assoc. Prof. Dr., Graduate School of Commerce, Burapha University

E-mail: puntuch.t54@gmail.com

Received: 25 January 2021

Revised: 22 March 2021

Accepted: 26 March 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องรูปแบบการใช้วัสดุท้องถิ่นและการบริการแบบวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาแนวทางการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นสำหรับผู้ประกอบการโรงแรมบูติก 2) สร้างรูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีการวิจัยเอกสาร โดยการทบทวนวรรณกรรม, งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการวิจัยเชิงคุณภาพโดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ผลิตสินค้าชุมชน ผู้ใช้บริการโรงแรมบูติก จำนวน 17 คน โดยเทคนิคเดลฟาย และปิดท้ายด้วยการจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group) กับผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันรูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้ได้ข้อสรุปและรูปแบบที่เหมาะสม

สรุปประเด็นการตกแต่งภายในและจำหน่ายของที่ระลึกนั้น ได้แก่ ผ้าขาวม้านำมาตกแต่งในส่วนต่างๆ และประยุกต์เป็นชุดประจำพนักงานหรือชุดใช้งานสำหรับแขกในโรงแรม ประเด็นในด้านปัจจัยทำเลที่ตั้งของโรงแรมบูติกเพื่อให้สอดคล้องกับทุนทางวัฒนธรรม โรงแรมบูติกสามารถตั้งในเมืองและนอกเมือง

พันธุ์รัช โตโพธิ์ไทย ชนิสรา แก้วสวรรค์ และบรรพต วิธรรษ

ก็ได้ ผู้เชี่ยวชาญมองว่าปัจจัยทำเลที่ตั้งขึ้นอยู่กับ การนำเสนอ และประเด็นในด้านการจัดการด้านบุคลากรของโรงแรมบูติก ผู้เชี่ยวชาญทุกคนมองว่าคนในท้องถิ่นควรได้มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับโรงแรม จากนั้นทำการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมในการบริหารจัดการ โรงแรมบูติก โดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ปัจจัยด้านสาเหตุที่ควรมีห้องพักไม่เกิน 100 ห้อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$) เพราะง่ายต่อการดูแล บริการ และควบคุมภายในโรงแรม ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง โรงแรมบูติกมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$) อยู่นอกเมืองเพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวาย และได้ความเป็นส่วนตัว ปัจจัยด้านสาเหตุที่ควรนำศิลปวัฒนธรรมมาประกอบมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$) เพื่อช่วยต่อยอดสร้างรายได้ให้กับชุมชนและชาวบ้านและปิดท้ายด้วยการจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group) กับผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันรูปแบบการบริหารจัดการ โรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้ได้ข้อสรุปและรูปแบบที่เหมาะสม พบว่าควรนำผลิตภัณฑ์จากชุมชนเข้ามาตกแต่งภายใน และจำหน่ายของที่ระลึก ทำเลที่ตั้งของโรงแรมบูติกสามารถตั้งได้ทั้งสองที่คือในเมืองและนอกเมือง คนในท้องถิ่นควรได้มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับโรงแรม คนในท้องถิ่นเข้าใจวัฒนธรรมที่แท้จริงของพื้นที่ตัวเอง เป็นการสร้างรายได้ ก่อให้เกิดชุมชนเข้มแข็ง

คำสำคัญ: โรงแรมบูติก, วัฒนธรรม, ท้องถิ่น, ทรัพยากร, ภาควะวันออกเฉียงเหนือ

Abstract

This research project aims to study the pattern of local materials usage and local cultural services, with the objective 1) to find ways to use local cultural resources and capital for boutique hotel owner 2) create a model for boutique hotel management using local cultural resources and funds. The research methods are literature review, related research, conduct in-depth interviews with government officials, product manufacturers, local people, and boutique hotel guests which were 17 people using Delphi technique. And ending with a focus group meeting with experts to confirm all data for the module of boutique hospitality management by using local resources and cultural capital.

The researcher defines the research topic on the module of boutique hospitality management by using local resources and cultural capital with the objective of finding ways to use local cultural resources and funds from using community service, government and boutique hotel operators by creating the module of boutique hospitality management by using local resources and cultural capital. Then, using the Quantitative research to study an appropriate model for boutique hotel management by using local cultural resources and capital with a sample group of 400 people. The finding revealed that the number of rooms should not be more than 100 rooms had the highest average value ($\bar{X} = 4.21$) because it was easy to look after service and control within the hotel. The location factor of the boutique hotel was at the highest average

(\bar{X} = 4.22), because location outside the city to escape the hustle and bustle and get privacy. The factor that should bring local cultural was the highest level because to help extend income for the community and the villagers. The last method was using Focus Group meeting with experts to confirm all The Module of Boutique Hospitality Management by Using Local Resources and Cultural Capital. The conclusion found that the boutique should bring products from the community into the interior and sells souvenirs, the location of the boutique hotel can be located both in the city and outside the city, Locals should come to be part of the hotel because they understand the true culture of their area. They can create income and strong community for themselves.

Keywords: Boutique Hotel, Cultural, Local, Resources, Northeast region

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หากวิเคราะห์สถานการณ์เศรษฐกิจของไทยโดยมองไปถึงสถานการณ์ต่างๆ ภายในประเทศนั้น ในเชิงโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมมีทั้งสิ่งที่เป็นจุดแข็งและจุดอ่อน รวมถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงในอนาคตจากปัจจัยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอก พร้อมกับโอกาสและความเสี่ยงในด้านต่างๆ ของประเทศ จึงต้องมีการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาในระยะยาวโดยการแก้ไขที่จุดอ่อน และเสริมจุดแข็งเพื่อให้ประเทศบรรลุเป้าหมายเกิดความมั่นคงในทุกๆ ด้าน คนในประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ส่งผลให้เกิดการรวมกำลังและระดมทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพต่างๆ เพื่อทำการขับเคลื่อนประเทศไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน มีการบูรณาการร่วมกันภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งขับเคลื่อนประเทศไทยไปตามเป้าหมายขององค์การสหประชาชาติ ในการดำเนินการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ประกอบกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่ต้องการวางรากฐานคนไทยให้เป็น คนที่สมบูรณ์ มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยที่ดี มีความสุขทั้งสุขภาวะและสุขภาพที่ดี สามารถพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิตในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยมีเป้าหมายที่ 3 เพิ่มศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง ในแนวทางการพัฒนาที่ 3 เสริมสร้างศักยภาพชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างความเข้มแข็งการเงินฐานรากตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีสิทธิในการจัดการทุน ที่ดินและทรัพยากรภายในชุมชน โดยส่งเสริมให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ด้วยกระบวนการศึกษา และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในชุมชนเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาในพื้นที่และการต่อยอดองค์ความรู้ไปสู่เชิงพาณิชย์ ภายใต้หลักของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficient Economy Philosophy: SEP) ในขณะที่สถานการณ์ทั่วโลกเกิดการ

พันธู์ช ไทย โทโพธิ์ไทย ชนิสร ก้าวสวรรค และบรรพต วิธรรช

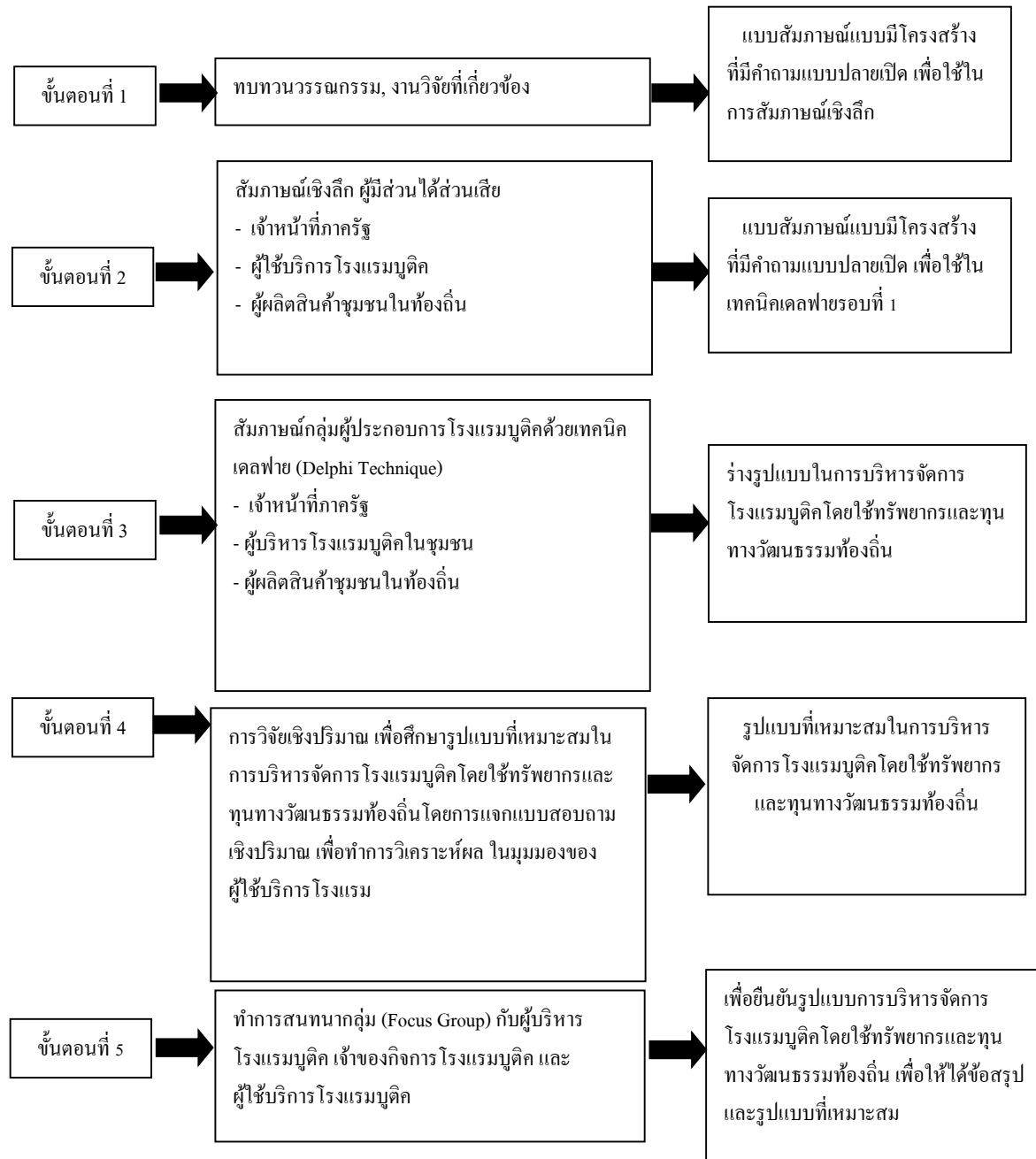
เปลียนเปลงในทุทอุตสาหกรร การทอ้งเทียะและการโรงเรมก็มีการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับยุคสมัย โรงเรมต้งๆ เริ่มปรับตัวต้งแต่การดอ้นรับอย่างอบอ่นเมื่อแบกเริ่มลงที่สนามบินจนถึงโรงเรม เนื่องจากมีหลายปัจจัยที่ททำให้โรงเรมต้งๆ สามารถสูญเสยแบกที่ตคตสินใจไปเข้าพักกับโรงเรมอ่นได้ ความพึงพอใจเพื่อให้เกิดการจรงรักภักดีจึงยังเป้นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับโรงเรม สถานการณ์ธุรกิจโรงเรมในไทยมีแนวโนม้เติบโตต่อเนื่องในระยะ 3 ปีข้างหน้า (2561 - 2563) คาดว่าจะมีนักทอ้งเทียะชาวต่างชาติและนักทอ้งเทียะไทยขยายเพิ่มในอัตราเฉลี่ย 8 - 10% รายงานของ World Travel & Tourism Concil (WTTC) คาดว่าในอีก 10 ปีข้างหน้านับจากปี 2559 การทอ้งเทียะของไทยนั้นจะขยายตัวในอัตราเฉลี่ย 6.7% ต่อปี ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอาเซียนที่เฉลี่ยอยู่ที่ 6.2% โดยรูปแบบการลงทุนส่วนใหญ่ในตัวโรงเรมระดับ 5 ดาว มีการลงทุนอย่างต่อเนื่องและกระจายการลงทุนไปจังหวัดทอ้งเทียะหลักต้งๆ ธุรกิจโรงเรม รีสอร์ท เป้นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการทอ้งเทียะในเมืองไทย มีความสำคัญต่อมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) คิดเป้นสัดส่วน 5.6% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดในประเทศ (พุทธรชช ลุนค้, 2562) หรือประมาณ 9.2 แสนล้านบาท สอดคล้องกับตัวเลขจากการนำเสนอของ อินเตอร์คอนดิเนนตล โฮเตลล์ กรุ๊ป หรือ ไอเอชจี (IHG) ว่าธุรกิจโรงเรมเป้นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้จำนวนมากให้กับประเทศไทย คิดเป้นกว่า 28% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดของนักทอ้งเทียะในช่วงครึ่งปีแรก 2561 (เกริก บุญโยชิน, 2562) จากข้อมูลทั้งหมดนี้ สะทอ้นให้ถึงความสำคัญของธุรกิจโรงเรม อันเป้นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนด้านการทอ้งเทียะของไทยที่จะส่งผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงมีนโยบายมากมายในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการทั้งใหม่และเก่า ลงทุนและพัฒนาในธุรกิจโรงเรม

สำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือ ภาคอีสานนั้นเป้นภูมิภาคหนึ่งของประเทศไทยครอบคลุมพื้นที่ 160,000 ตารางกิโลเมตร มีความหลากหลายทางศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีที่แตกต่างกันไปในแต่ละทอ้งถิ่น แต่ละจังหวัด ศิลปวัฒนธรรมของในแต่ละพื้นที่ยังเป็นเครื่องบ่งบอกถึงความเชื่อ ค่านิยม ศาสนา และรูปแบบการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลในทอ้งถิ่น ผู้วิจัยมองเห็นถึงวัฒนธรรมอันหลากหลายของภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ประกอบกับโอกาสทางการเติบโตในธุรกิจโรงเรมบูติกที่ยังมีจำนวนการแข่งขันไม่มาก ททำให้ผู้วิจัยได้มองเห็นช่องว่างและโอกาสในอุตสาหกรรม ผู้วิจัยจึงเลือกภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างเพื่อเป้นขอบเขตพื้นที่การศึกษาในงานวิจัยนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแนวทางการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมทอ้งถิ่นจากผู้ประกอบการโรงเรมบูติก
2. เพื่อสร้างรูปแบบการบริหารจัดการโรงเรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมทอ้งถิ่น

กระบวนการในการดำเนินการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบกระบวนการในการดำเนินการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย และอภิปรายผลงานวิจัยในส่วนต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผลและสอดคล้องกับการวิจัย โดยมีเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการธุรกิจโรงแรม

สุจินต์ สุชะพงษ์ (2552) กล่าวถึงความหมายของบูติก (Boutique) ไว้ว่าเป็นคำที่บ่งบอกถึงบุคลิกของตราสินค้า บูติกเป็นคำที่ดึงมาจากวิธีการที่เจาะไลฟ์สไตล์หรือ แบบการใช้ชีวิตว่า โดยเป็นแนวที่ซื้อไม่ได้ด้วยเหตุผลแต่เป็นการซื้อด้วยอารมณ์ ความรู้สึกแนวเดียวกันกับ “Exclusive” เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงใช้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการดำเนินงานธุรกิจโรงแรมให้ประสบความสำเร็จ อย่างยั่งยืนของ ชยกร ปุระเศรณี (2550) มาดัดแปลงแนวคิดเป็นการจัดการโรงแรมบูติก เนื่องจาก การศึกษางานวิจัยในอดีตพบว่า มีการวิจัยเกี่ยวกับโรงแรมกลุ่มบูติกมากมาย แต่ก็ยังไม่มีการวิจัย ศึกษาด้านการจัดการโรงแรมบูติก ดังนั้น การจัดการโรงแรมบูติกที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการพิจารณาประกอบดังต่อไปนี้ 1. ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้ง (Location) 2. ปัจจัยด้านการบริการ (Service) 3. ปัจจัยด้านบุคลากร (Human resource) 4. ปัจจัยด้านการตลาด (Marketing) 5. ปัจจัยด้านเทคโนโลยี (Technology)

แนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นแนวทางที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย เพื่อปรากฏฐานในการดำเนินชีวิต ให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของความเป็นไทย โดยมีแก่นแท้คือ มีความพอประมาณที่ตั้งอยู่บนความซื่อสัตย์ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีเหตุผล มีปัญญา ไม่ขาดสติ จึงควรมีการนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้กับในทุกระดับของบุคคล เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง มีสติปัญญา ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย เพื่อนำประโยชน์สุขมาสู่สังคมและประเทศชาติ (สุเมธ ดันติเวชกุล, 2554) จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า การดำเนินการธุรกิจโรงแรมบูติก ควรมุ่งเน้น ความมั่นคงและยั่งยืนในการพัฒนา ตลอดจนให้ความสำคัญกับคำว่าพอเพียง ภายใต้งานใจของการตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมที่ต้องอาศัยเงื่อนไขความรู้และคุณธรรมควบคู่กันไป

แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นกับภาคการโรงแรม (นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม)

สุธี วรประดิษฐ์ (2553) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนเกิดจากจิตใจที่ต้องการเข้าร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เพื่อก่อให้เกิดผลต่อความต้องการของกลุ่มคนที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตทางสังคมทั้งนี้ ในการที่จะให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง นักกิจกรรมการมีส่วนร่วมต้องคำนึงถึงวิถีการดำเนินชีวิต ค่านิยม ประเพณี ทัศนคติของบุคคลเพื่อให้เกิดความสนใจเข้าร่วม กิจกรรม เพราะกลุ่มคนในชุมชนมีความแตกต่างกัน ในลักษณะของบุคคลลักษณะทางเศรษฐกิจ และการได้รับข้อมูลข่าวสารทั้งนี้ การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนสรุปมีขั้นตอนทั้งสิ้น 5 ขั้นตอนคือ 1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์ปัญหาของชุมชน

2. การวางแผนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวิถีชีวิต 3. การกำหนดกิจกรรม 4. การดำเนินกิจกรรม 5. การประเมินผลกิจกรรม จากความหมายดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง ความร่วมมือ ร่วมปฏิบัติ และร่วมรับผิดชอบด้วยกันไม่ว่าจะเป็นของบุคคลหรือของกลุ่ม ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดการดำเนินงาน เกิดการพัฒนา และเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ ซึ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญของการพัฒนาชุมชน ส่งผลให้การดำเนินงาน หรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ตามแผนงานหรือโครงการเกิดประสิทธิผล

แนวคิดเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมในภาคการโรงแรม

ประเวศ วะสี (2541, หน้า 35-37) ได้ให้ความหมายของชุมชนว่า ชุมชนหมายถึง การที่คนจำนวนหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีความเอื้ออาทรต่อกัน มีความพยายามทำอะไรร่วมกัน มีการเรียนรู้ร่วมกันในการกระทำซึ่งรวมถึงการติดต่อสื่อสารกันด้วย คำว่า ชุมชนใช้กับกลุ่มคนขนาดเล็กไม่ก็คน ไปจนถึงกลุ่มขนาดใหญ่ หรือทั้งโลก ความเป็นกลุ่มเป็นก้อนหรือความเป็นชุมชน ทำให้มีศักยภาพสูงมาก เพราะเป็นกลุ่มก้อนที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกันนั่นคือ ความรัก มีการกระทำ และมีการเรียนรู้ร่วมกัน จึงมีข้อพิจารณาคุณลักษณะของความเป็นชุมชน ดังนี้ 1. วัตถุประสงค์ร่วมกัน 2. ความเอื้ออาทรกัน 3. มีการกระทำร่วมกัน 4. มีการเรียนรู้ร่วมกันในการกระทำ ความเป็นชุมชนจะต้องประกอบด้วยความรู้สึกที่บุคคลในชุมชนนี้ ถือว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและถือว่าชุมชนนั้นเป็นของตน เมื่อทำความเข้าใจ ในแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นชุมชน เพื่อสร้างพื้นฐานในการมองชุมชนแล้ว ผู้ศึกษาขอเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชน เพื่อที่จะให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของวัฒนธรรมชุมชนอันนำมาสู่การเข้าใจถึงที่มาของการจัดการทรัพยากรวัฒนธรรมได้มากยิ่งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ซึ่งมีพื้นที่อยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำมูลหรือแอ่งโคราชนั้น ประกอบด้วย นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ อุบลราชธานี ศรีสะเกษ (Isangate, 2017) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง หรือ อีสานใต้นั้น เป็นพื้นที่ชุมชนที่ได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรมขอมแทรกกระจายอยู่ โดยมีหลักฐานเป็นสิ่งก่อสร้างกระจายอยู่ตามบริเวณพื้นที่ต่างๆ เช่น ปราสาทพิมาย ปราสาทหินพนมรุ้ง ปราสาทเขาพระวิหาร นอกจากสิ่งก่อสร้างแล้วยังพบเครื่องปั้นดินเผาเคลือบ ที่มีอายุประมาณ 800 – 1,200 ปี ในช่วงพุทธศตวรรษที่ 15 - 19 ภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างนั้นมีความหลากหลายทางศิลปวัฒนธรรมแตกต่างกันออกไปในแต่ละท้องถิ่น อาจเป็นผลมาจากการเป็นศูนย์รวมของประชากรหลากหลายเชื้อชาติ การอพยพย้ายถิ่นฐานของประชากรตั้งแต่อดีต จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ทบทวนวรรณกรรม, งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสารสนเทศจากแหล่งต่างๆ เพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่มีคำถามแบบปลายเปิด สำหรับใช้ในการวิจัยด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ผลิตสินค้าชุมชน ผู้ให้บริการโรงแรมบูติก เพื่อพัฒนาแบบสอบถามที่ใช้ในเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1

ขั้นตอนที่ 3 สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของกิจการโรงแรมบูติก เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ผลิตสินค้าชุมชน ทั้งหมด 17 ท่าน ด้วยเทคนิคเดลฟาย ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่มีคำถามปลายเปิด สำหรับใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยเทคนิคเดลฟายรอบที่ 1 - 3 เพื่อสร้างรูปแบบในการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 4 การวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษารูปแบบที่เหมาะสมในการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ตัวอย่าง ประชากรในขั้นตอนนี้คือ กลุ่มผู้ให้บริการโรงแรมทั่วไป ทั้งในจังหวัดนครราชสีมาและภาคอีสานตอนล่าง โดยสุ่มเก็บตัวอย่างจากผู้ให้บริการโรงแรมทั่วไป 400 คน จากประชากรไม่สามารถนับจำนวนได้ (Infinite Population) โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจากตารางสำเร็จรูปของเครซี และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างถึงใน สุทธนู ศรีไสย์, 2551, หน้า 132 - 133)

ขั้นตอนที่ 5 ทำการจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group) กับผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันรูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้ได้ข้อสรุปและรูปแบบที่เหมาะสม ประชากรและกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากรายชื่อเจ้าของกิจการโรงแรมบูติก เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ผลิตสินค้าชุมชน จำนวนอย่างน้อย 17 คน

ขั้นตอนที่ 6 ได้ผลิต (Output) รูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

ขั้นตอนที่ 7 ได้ผลลัพธ์ (Outcome) นำแนวทางการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นจากผู้ให้บริการ ชุมชน ภาครัฐ และผู้ประกอบการโรงแรมบูติก และรูปแบบการใช้วัสดุท้องถิ่นและการบริการแบบวัฒนธรรมท้องถิ่นของภาครัฐและภาคเอกชนสู่การบริหารจัดการโรงแรมบูติก ในด้าน 1) คุณค่างานหัตถกรรมจากวัสดุท้องถิ่น 2) การบริการแบบวัฒนธรรมท้องถิ่น 3) นโยบายส่งเสริมการใช้วัสดุท้องถิ่นและการบริการแบบวัฒนธรรมท้องถิ่นภาครัฐ

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษารูปแบบการจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นนั้น เพื่อพัฒนาแนวทางการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นจากผู้ประกอบการโรงแรมบูติก ประกอบไปด้วย

1. ขนาดห้องพักของโรงแรมบูติก

1.1 ควรมีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 60 – 100 ห้อง ไม่ควรมีจำนวนห้องพักที่มากเกินไป เนื่องจากลูกค้าต้องการความเป็นส่วนตัว ทำให้เกิดการบริการที่ง่ายขึ้น การดูแลที่ทั่วถึง ความสงบ สะดวกสบายเวลาใช้บริการโรงแรมบูติก

2. ลักษณะสถานที่ตั้งของโรงแรม

2.1 ตั้งอยู่ในเมืองใกล้ชุมชนที่มีวัฒนธรรมของตัวเอง เพราะลูกค้าสามารถเดินทางเข้าไปสัมผัสได้

2.2 ตั้งอยู่นอกเมืองในจุดที่มีการเดินทางสะดวก มีระบบขนส่งของภาครัฐและภาคเอกชน เข้าถึงได้ การตั้งอยู่นอกเมืองช่วยให้ลูกค้าได้ใกล้ชิดธรรมชาติ ใกล้ชุมชนที่มีวัฒนธรรมของตัวเองสามารถเดินทางเข้าไปสัมผัสได้

3. ศิลปวัฒนธรรมเก่าและใหม่ที่น่าสนใจมาประกอบการตกแต่งภายใน และจำหน่ายของที่ระลึก

3.1 ผ้าขาวม้านำมาตัดเป็นชุดพนักงานหรือจำหน่ายให้กับลูกค้า

3.2 เครื่องสานจากไผ่สำหรับตกแต่งโคมไฟ เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ในโรงแรม

3.3 เครื่องปั้นดินเผาสำหรับเป็นภาชนะให้บริการแขกและจำหน่ายเป็นของที่ระลึกในโรงแรม

3.4 อาหารอีสานให้บริการกับแขกที่มาพักในโรงแรมและจำหน่ายกลับ

ในส่วนของรูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นนั้น ประกอบไปด้วย

1. ด้านการจัดการปัจจัยทำเลที่ตั้งและการตกแต่ง

1.1 ในเมืองหรือนอกเมืองก็ได้แต่ต้องใกล้ชิดในแหล่งชุมชนนั้นๆ โดยมีการเดินทางที่สะดวกสบาย

1.2 โรงแรมบูติกได้ซึมซับกลิ่นอายของทุนทางวัฒนธรรมและชุมชน นำวัฒนธรรมนำเสนอในรูปแบบบริการ เช่น การต้อนรับทักทายที่ใช้คำท้องถิ่น มีการแต่งกาย ด้วยเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น

1.3 โรงแรมบูติกได้ความแปลกใหม่จากการผสมผสานธรรมชาติกับวัฒนธรรม มีการนำอาหารท้องถิ่นไปประยุกต์เสิร์ฟแขก นำเสนอองค์ความรู้ต่างๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองให้กับลูกค้า

1.4 โรงแรมบูติกควรมีการจัดการบริการแก่ลูกค้าเพื่อให้สอดคล้องกับทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น สร้างสิ่งแปลกใหม่ ที่ไม่สามารถพบได้ทุกที่เพื่อความประทับใจกับแขก

2. ด้านการจัดการบุคลากร

- 2.1 ควรให้คน ในท้องถิ่น หรือคนในชุมชนที่โรงแรมตั้งอยู่นั้น เข้ามาเป็นบุคลากรของโรงแรม
- 2.2 ให้ชุมชนได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมบูติก
- 2.3 มีไกด์ท้องถิ่นให้ความรู้กับลูกค้า

3. ด้านการจัดการการตลาด

- 3.1 นำเอกลักษณ์ความโดดเด่น เอกลักษณ์เฉพาะของ โรงแรมบูติกมาโปรโมตเป็นจุดขายผ่านช่องทาง ออนไลน์ คือ Website, Social Media ต่างๆ
- 3.2 ช่องออฟไลน์ผ่านทาง ตัวแทนบริษัทขายต่างๆ
- 3.3 นำข้อเสนอแนะจากลูกค้ามาปรับแก้ และ โปรโมตออกเป็นจุดขาย เพราะสิ่งที่ลูกค้าเสนอแนะก็สิ่งที่ลูกค้าต้องการ4 จัดเป็นกิจกรรมเพื่อนำเสนอต่อลูกค้า

4. ด้านการจัดการเทคโนโลยี

- 4.1 Internet (social Media/ website) เป็นช่องทางในการประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ข้อมูลทางการตลาด
- 4.2 อุปกรณ์ IT เช่น iPad/ Smart phone เพื่อเป็นช่องทางในการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ได้ง่ายและสะดวก
- 4.3 นำระบบการจองห้องพัก เข้ามาอำนวยความสะดวก เพื่อความสะดวก ถูกต้อง รวดเร็ว แม่นยำของผู้เข้าพักและผู้ประกอบการโรงแรม และระบบการเช็คอินช่วยอำนวยความสะดวกประหยัดเวลา เพื่อความแม่นยำในข้อมูล
- 4.4 จัดทำสื่อวิดีโอเพื่อนำเสนอวัฒนธรรมประกอบกับส่วนต่างๆ ภายในโรงแรม

รูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติคโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

ขนาดห้องพักของโรงแรมบูติค

- 1.ควรมีขนาดของห้องพักในช่วงประมาณ 61 – 90 ห้อง
- 2.ไม่ควรมีจำนวนห้องพักที่มากเกินไป เพื่อลดปัญหาความแออัดและการดูแลที่ไม่ทั่วถึง ทำให้เกิดการบริหารที่ย่ำแย่
- 3.มีพื้นที่ของตัวเอง มีความเป็นส่วนตัว
- 4.ได้รับการบริการทั่วถึง

ลักษณะสถานที่ตั้งของโรงแรม

- 1.ไม่จำเป็นต้องอยู่ในใจกลางเมือง แต่ควรอยู่ในจุดที่มีการเดินทางสะดวก มีระบบขนส่งของภาครัฐและภาคเอกชนเข้าถึงได้
- 2.ตั้งอยู่นอกเมืองใกล้ธรรมชาติ
- 3.ใกล้ชุมชนที่มีวัฒนธรรมของตัวเองสามารถเดินทางเข้าไปสัมผัสได้

ศิลปวัฒนธรรมเก่าและใหม่ที่น่ามาประกอบการตกแต่งภายใน และจำหน่ายของที่ระลึก

- 1.มีเอกลักษณ์รูปแบบที่โรงแรมบูติคต้องการนำเสนอ
- 2.มีการปรับสภาพอาหารอีสานเพื่อให้เข้ากับกลุ่มลูกค้า
- 3.เพิ่มเอกลักษณ์ความโดดเด่นให้กับการแต่งกายด้วยผ้าอีสาน
- 4.จำหน่ายในร้านของที่ระลึก ก่อให้เกิดรายได้กับผู้ประกอบการและชุมชน
- 5.การจำหน่ายของที่ระลึกในโรงแรมบูติค
- 6.เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องเงินอีสานนำมาตกแต่งและจำหน่ายให้กับแขกในโรงแรม

ด้านการจัดการปัจจัยทำเลที่ตั้ง

- ควรอยู่บนเมืองใกล้ชิดในแหล่งชุมชนนั้นๆ
- การเดินทางที่สะดวกสบาย
- โรงแรมบูติคได้สัมผัสกลิ่นอายของทุนทางวัฒนธรรมและชุมชน
- โรงแรมบูติคได้ความแปลกใหม่จากการผสมผสานธรรมชาติกับวัฒนธรรม

ด้านการจัดการบริการ

- นำวัฒนธรรมมานำเสนอในรูปแบบบริการ เช่น การต้อนรับทักทายที่ใช้คำท้องถิ่น
- มีการนำอาหารท้องถิ่นไปประยุกต์เสิร์ฟแขก
- การแต่งกายด้วยเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น
- นำเสนอองค์ความรู้ต่างๆที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองให้กับลูกค้า
- โรงแรมบูติคควรมีการจัดการบริการแก่ลูกค้าเพื่อให้สอดคล้องกับทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น
- สร้างสิ่งแปลกใหม่ ที่ไม่สามารถพบได้ทุกที่ เพื่อความประทับใจกับแขก

ด้านการจัดการบุคลากร

- ควรให้คนในท้องถิ่น หรือคนในชุมชนที่โรงแรมตั้งอยู่นั้น เข้ามาเป็นบุคลากรของโรงแรม
- ให้ชุมชนได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมบูติค
- มีโอกาสให้คนในท้องถิ่นได้เรียนรู้กับลูกค้า

ด้านการจัดการการตลาด

- นำเอกลักษณ์ความโดดเด่น เอกลักษณ์เฉพาะของโรงแรมบูติคมาโปรโมตเป็นจุดขายผ่านช่องทางออนไลน์ คือ Website, Social Media ต่างๆ
- ช่องออฟไลน์ผ่านทาง ตัวแทนบริษัทขายต่างๆ
- นำข้อเสนอแนะจากลูกค้ามาปรับแก้ และไปโมตออกเป็นจุดขาย เพราะสิ่งที่ลูกค้าเสนอแนะก็สิ่งที่ลูกค้าต้องการ
- จัดเป็นกิจกรรมเพื่อนำเสนอต่อลูกค้า

ด้านการจัดการเทคโนโลยี

- Internet (social Media/ website) เป็นช่องทางการประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ข้อมูลทางการตลาด
- อุปกรณ์ IT เช่น Ipad/ Smart phone เพื่อเป็นช่องทางการเข้าถึงข้อมูลต่างๆได้ง่ายและสะดวก
- นำระบบการจองห้องพักเข้ามาอำนวยความสะดวก เพื่อความสะดวก ถูกต้อง รวดเร็วแม่นยำ ของผู้เข้าพักและผู้ประกอบการโรงแรม
- ระบบการเช็คอิน ช่วยอำนวยความสะดวก ประหยัดเวลา เพื่อความแม่นยำในข้อมูล
- จัดทำสื่อวีดิโอเพื่อนำเสนอวัฒนธรรมประกอบกับส่วนต่างๆภายในโรงแรม

ภาพที่ 2 สรุปรูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติคโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษารูปแบบการบริหารจัดการโรงแรมบูติคโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ผู้วิจัยขอนำเสนอผลอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาเรื่องความเห็นต่อโรงแรมบูติคที่ใช้ทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อพัฒนาแนวทางการใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นจากผู้ประกอบการโรงแรมบูติค ซึ่งโรงแรมบูติคที่ใช้ทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นมีองค์ประกอบด้วย 1) ขนาดห้องพักของโรงแรมบูติคควรมีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 60 – 100 ห้อง เนื่องจากลูกค้าต้องการความเป็นส่วนตัว การดูแลที่ทั่วถึง ความสงบ สะดวกสบายเวลาใช้บริการโรงแรมบูติค และลูกค้ากลุ่มของโรงแรมบูติคจะมีจำนวนต่อกลุ่มไม่เกิน 50 - 100 คน ซึ่งในจำนวนเท่านี้เพียงพอกับขนาดจำนวนของห้องพักสำหรับหนึ่งโรงแรม 2) ลักษณะสถานที่ตั้งของโรงแรม ควรตั้งอยู่นอกเมือง มีที่การเดินทางที่สะดวกสบายสอดคล้องกับ ชยกร ปุตระเสริฐ (2550) ที่กล่าวถึงสถานที่ตั้งของโรงแรมบูติคนั้นเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกเข้าพักของลูกค้า โรงแรมบูติคที่มีการเดินทางสะดวกสบายจะส่งผลให้เกิดความได้เปรียบกับคู่แข่ง เนื่องจากลูกค้าที่มาพักโรงแรมบูติคนั้น ล้วนต้องการการพักผ่อนและความเป็นส่วนตัวในระหว่างที่ใช้เวลาอยู่ในโรงแรม ทำให้ที่ตั้งใกล้ธรรมชาติจะช่วยส่งผลดีในเรื่องของกิจกรรมและทัศนียภาพของธรรมชาติ 3) ศิลปวัฒนธรรมเก่าและใหม่ที่น่าสนใจมาประกอบการตกแต่งภายใน และจำหน่ายของที่ระลึก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างนั้นมีศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ มีกลิ่นอายจากอาณาจักรเขมรโบราณ การเลือกสิ่งต่างๆ มาประยุกต์ใช้สามารถทำได้หลากหลาย เช่น ผ้าขาวม้านำมาตัดเป็นชุดพนักงานหรือจำหน่ายให้กับลูกค้า เครื่องสานจากไม้สำหรับตกแต่งโคมไฟเพอร์นิเจอร์ต่างๆ ในโรงแรม เครื่องปั้นดินเผาสำหรับเป็นภาชนะให้บริการแขกและจำหน่ายเป็นของที่ระลึกในโรงแรม อาหารอีสานให้บริการกับแขกที่มาพักในโรงแรมและจำหน่ายกลับ

2. การศึกษาความเห็นในด้านรูปแบบการบริหารจัดการต่อโรงแรมบูติคที่ใช้ทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยด้านการจัดการของโรงแรมบูติคที่ใช้ทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่นประกอบไปด้วย 1) ด้านการจัดการปัจจัยทำเลที่ตั้งนั้น โรงแรมบูติคควรตั้งอยู่นอกเมือง ที่มีความสะดวกสบายและง่ายต่อการเดินทาง พื้นที่นอกเมืองยังเป็นผลดีต่อต้นทุนสำหรับการลงทุน อีกทั้งมีธรรมชาติที่ช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวและเพิ่มกิจกรรมเวลาที่พักผ่อนในโรงแรมบูติค 2) ด้านการจัดการบริการ ควรให้คนในท้องถิ่นที่ตั้งของโรงแรมบูติคนั้น เข้ามามีส่วนร่วมในการบริการ กล่าวคำทักทายเป็นภาษาท้องถิ่น ทำอาหารท้องถิ่นให้บริการ ให้ความรู้ในเรื่องของประวัติในท้องถิ่นต่างๆ อันเป็นเสน่ห์ที่ไม่สามารถสร้างได้จากคนภายนอก 3) ด้านการจัดการบุคลากร ควรให้คนในท้องถิ่นเข้ามาเป็นบุคลากร เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรม เป็นการสร้างรายได้ให้กับบุคคล เกิดการจ้างงานในท้องถิ่น ท้องถิ่นผลิตวัตถุดิบส่งให้โรงแรมบูติค ส่งผลให้เกิดการเติบโตควบคู่กันระหว่างท้องถิ่นและผู้ประกอบการอันนำไปสู่ความยั่งยืน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐชยา ผิวเงิน (2554) ทุนทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาชุมชน ได้แก่ การเรียนรู้ร่วมกันทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจใน การจัดการบริหารจัดการชุมชนร่วมกันเพิ่มศักยภาพในการทำงานต่างๆ 4) ด้านการ

จัดการการตลาดนั้น โรงแรมบุตติกควรหาความเป็นอัตลักษณ์ที่ชัดเจน สิ่งที่โรงแรมบุตติกต้องการนำเสนอให้กับลูกค้า เพื่อเผยแพร่ต่อกลูกค้า วิธีการทำการตลาดทำได้สองช่องทางคือ ทางออนไลน์ ผ่านช่องทางการสื่อสารต่างๆ เช่น เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย ช่องทางการสื่อสารที่ไร้สาย และในทางออฟไลน์ผ่านทางบริษัทนำเที่ยวต่างๆ สื่อสิ่งพิมพ์ 5) ด้านการจัดการเทคโนโลยี โรงแรมบุตติกควรนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน โปรแกรมการจัดการทำงานต่างๆ เช่น โปรแกรมต้อนรับลูกค้า โปรแกรมจัดการลูกค้า โปรแกรมสั่งอาหารต่างๆ เพื่อลดขั้นตอนให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น อันส่งผลดีทั้งต่อพนักงานในโรงแรมบุตติกและลูกค้าของโรงแรมบุตติก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kleinrichert (2021) อธิบายเรื่องเทคโนโลยี สังคมออนไลน์ที่เกี่ยวกับ โรงแรมบุตติก อันส่งผลให้เกิดการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการ โรงแรมบุตติกโดยใช้ทรัพยากรและทุนทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ผู้วิจัยแบ่งข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. โรงแรมบุตติกควรส่งเสริมให้ความรู้กับชุมชน ในเรื่องการควบคุมต้นทุน การผลิต การจำหน่ายความรู้ในเรื่องนวัตกรรมและเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเติบโตและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้
2. หน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและพัฒนาชุมชน ควรมีการเชื่อมโยงการทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการต่อเนื่อง โดยจัดให้ความรู้กับชาวบ้านในการผลิตสินค้า ร่วมกับภาคเอกชนเพื่อทราบความต้องการสินค้าจากภาคเอกชน จัดหาเวทีแลกเปลี่ยนพูดคุยเพื่อสร้างบรรยากาศทางการค้า และยังส่งเสริมต่อยอดไปสู่กลุ่มลูกค้าในกลุ่มอื่นๆ ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ
3. หน่วยงานสถานศึกษาควรมีหลักสูตร ให้ความรู้ สอนวิธีคิดในการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ หรือผู้ที่สนใจ ปลุกฝังความเป็นผู้ประกอบการและการทำประโยชน์ให้กับชุมชน เพื่อส่วนรวม อันนำไปสู่ความยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. โรงแรมบุตติกควรดึงอัตลักษณ์ของท้องถิ่นออกมานำเสนอให้บุคคลภายนอกเห็น เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ ทำให้รู้จักและเข้าใจ วัฒนธรรม อัตลักษณ์ของชุมชนในพื้นที่นั้นๆ มากขึ้น
2. โรงแรมบุตติกต้องร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบให้กับชุมชน ให้ความรู้ในวิธีการทำงาน วิธีคิดร่วมกับชุมชนให้เกิดการทำงานร่วมกัน

อุพันธุรัช โดโพธิ์ไทย ชนิสรา แก้วสวรรค์ และบรรพต วิรุณราช

3. ชุมชนต้องวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ มีแผนการทำงานที่ตอบโจทย์ความต้องการให้กับสถานประกอบการและลูกค้าทั่วไปได้เป็นอย่างดี

4. ผู้นำชุมชนต้องมีความรู้ความสามารถ พร้อมปรับตัวให้เข้ากับการเติบโต มีความเสียสละสามารถประสานรวมคนในชุมชนให้ทำงานได้เป็นหนึ่งเดียว

รายการอ้างอิง

เกริก บุญโยธิน. (2562). ผลวิจัยอมาเดอุสและไอเอชจี เผย 3 เทรนด์อนาคตของธุรกิจโรงแรมในไทย.

วันที่ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2563, เข้าถึงได้จาก <https://propholic.com/prop-now/ผลวิจัยอมาเดอุสและไอเอ>

ชยกร ปุตรเศรษฐี. (2550). กลยุทธ์การจัดการดำเนินงานธุรกิจโรงแรมให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ณัฐชา ผิวเงิน. (2554). บทบาททุนทางสังคมในการพัฒนาชุมชนบ้านปลาข้าว ตำบลปลาข้าว อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พุทธรชชาด ลุนคำ. (2562). รายงานภาวะอุตสาหกรรมรายไตรมาส : ธุรกิจโรงแรม ไตรมาส 1/2562. วันที่ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2563, เข้าถึงได้จาก <https://www.isocnet/trendings/view/6B40BD51BC58AEA77350396776EEA1C80>

สุจินต์ สุขะพงษ์. (2552). แนวทางการจัดการตลาดบริการสำหรับโรงแรมบูติกในเขตกรุงเทพมหานคร:

กรณีศึกษากลุ่มโรงแรมเจ้าสำอางค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีปทุม

สุทนต์ ศรีไสย์. (2551). สถิติประยุกต์สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธี วรประดิษฐ์. (2553). การมีส่วนร่วมของชุมชนงานสารสนเทศ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษา

ระบบและการศึกษาอัยาศัยจังหวัดตราด. ตราด: สำนักงานการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัยาศัย จังหวัดตราด.

สุเมธ ดันติเวชกุล. (2554). การทรงงานพัฒนาประเทศของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. กรุงเทพฯ:

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

ประเวศ วะสี. (2541). บนเส้นทางใหม่การส่งเสริมสุขภาพ อกวิวัฒน์ชีวิตและสังคม. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.

Kleinrichert, D. (2012). Boutique hotels: technology, social media and green practices. *Journal of Hospitality and Tourism*, 3(3), 211-225.

Isangate. (2017). อีสาน: แหล่งประวัติศาสตร์และอารยธรรม. วันที่ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2563, เข้าถึงได้จาก <http://www.isangate.com/isan/>

CHAPTER 5

Marketeer. (2019). 3 เทรนด์อนาคตขับเคลื่อนธุรกิจโรงแรมในไทย. วันที่ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2563, เข้าถึงได้จาก <https://marketeeronline.co/archives/112494>